

noget Resultat. For mit Partis Vedkommende vil jeg derfor blot sige, at vi er overmaade villige til at medvirke til en Ordning af Boligsagen, navnlig ogsaa til at fortsætte med Boligbyggeriet. Hvad vi ikke ønsker at være med til under de nuværende Forhold, er en Huslejeskat, selv om denne ikklædes Navnet og Klædningen af en Huslejerregulering. Enten man bruger den ene eller den anden Benævnelse, er og bliver det for dem, der rammes deraf, og da navnlig for Lejerne, en Skat. Dette Standpunkt har jeg med mit Partis Tilslutning udførligt begrundet i Boligkommissionens Betænkning, og dertil maa det være mig tilladt at henvise.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Fremme i dette høje Ting.

Trier: At det offentlige griber ind i Ordningen af Boligforholdene, er ikke noget nyt. Allerede i Valdemarernes Dage, da Absalon og mange andre gode danske Mænd studerede i Paris, var Tallet af studerende fra Ind- og Udland til Tider der saa stort, at det overgik selve Befolkningens, og man maatte træffe særlige Bestemmelser for at skaffe dem Tag over Hovedet. Ublu Husværter, der tog for høj Leje, udsatte sig for at faa deres Huse sat i Band — den Gang var det jo Kirken, der tog sig af Omsorgen for Mennesker. Det kunde synes at være et tvivlsomt Middel mod Bolignød, hvis Straffen medførte, at ingen vilde bo i det bandlyste Hus; men de katolske gejstlige var praktiske Folk, og Virkningen af deres Optræden var da muligvis den, at Bandet fik Husejerne til at sætte Lejen meget langt ned for overhovedet at kunne faa Lejere, og at det skræmmede andre ligsindede. Nu er det de borgerlige Myndigheder, der har overtaget Omsorgen og om fornødent maa bruge Magtmidler, og det uagtet det jo i de Aar, vi senest har oplevet, ikke blot har været Forholdene, der ikke har været, som de burde være — den økonomiske Side af Sagen — men ogsaa Menneskene — den moralske Side —. Boliglovgivningen er for en Del et Slags Nemesis, der rammer menneskelig Begærlighed, idet man dog samtidig maa indrømme, at ogsaa Husejerne har maattet føle Tidernes Ugunst.

At Øjeblikket til at inddrage alle de Forholdsregler, hvorved man under og efter Verdenskrigen har søgt at sikre Befolkningen nogenlunde forsvarlige Boligforhold, endnu ikke er kommet, er alle frige om. Her er altsaa kun Tale om et Mere eller et Mindre. Regeringen har i det

Lovforslag, den har fremsat, foretrukket et Mindre; Folketinget har — heldigvis — foretrukket et Mere. Et Spørgsmaal er det, om ikke endnu mere vilde have været ønskeligt. Der er saaledes Bestemmelsen om, at Overenskomster mellem Ejer og Lejer om Forhøjelse af Lejen i et bestaaende Lejeforhold er gyldige mellem Parterne uden Nævnets Samtykke. Det er fremhævet fra anden Side, og jeg vil gerne understrege det, hvilke Farer det kan rumme for den svagere Part i Forholdet, det vil her sige for den Lejer, som maaske meget mod sin Villie føler sig nødt til at gaa ind paa en Overenskomst, der er ment at skulle være frivillig, men i Virkeligheden ikke er det, fordi han ikke vil udsætte sig for at faa sin Lejlighed sagt op og se Opsigelsen godkendt af Nævnet. En Bestemmelse, som staar i en vis Forbindelse med denne, vil ligeledes være tvivlsom i sin Virkning. Det er Bestemmelsen om, at Overenskomster om Huslejerforhøjelse ved nye Lejemaalets Indgaaelse kun kan tilsidesættes af Nævnet med et Flertal paa mere end 1 Stemme. Det vil, saaledes som Nævnene er sammensat, let til Stadighed kunne føre til en ensidig Afgørelse, der er til Ugunst for Lejeren.

Et utydeligt Udtryk er det, naar det, saafremt en Lejer klager over, at et Tillæg til Lejen fra Ejerens Side er urigtig beregnet, og Nævnet giver Klageren Medhold, paalægges Nævnet at træffe Afgørelse om Forhøjelsens Berettigelse. Hvor Klageren har Ret, maa Afgørelsen jo gaa ud paa Forhøjelsens Berigtigelse. Ellers bliver det til, som det ogsaa forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister antydede, at Nævnet kun kan sige fuldt ud ja eller fuldt ud nej, men derimod ikke kan fradømme Husejeren den uberettigede Del af Forhøjelsen og tilkende kam Resten, og det er dog vel nok det, der tilsigtes. Det kan ogsaa være, at det kun er en Trykfejl, der foreligger: „Berettigelse“ i Stedet for „Berigtigelse“. Her vil Utydeligheden dog næppe volde praktiske Vanskeligheder. Det kan den derimod i høj Grad der, hvor den nuværende Lovs Udtryk „Forretningslokaler uden tilliggende Beboelse“ er ændret til „Butiklokaler med tilhørende Lagerrum og Kontorer“. Vil „Kontorer“ her sige Kontorer, som er knyttet til Butiklokaler, eller Kontorer i Almindelighed? Der er Tale om at nyde godt af en Undtagelsesbestemmelse, og det vil let ses, hvor forskellig en Rækkevidde Bestemmelsen faar, efter som man fortolker den paa den ene eller den anden Maade. Selv om det muligvis under Forhandlingerne paa Rigsdagen